

Slava morală a Domnului Isus (8)

Desăvârșirea Sa în a Se conforma situațiilor diferite

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Deseori vedem pe Domnul Isus cum în timpul vizitelor Sale stătea la masă cu alții. Aceasta servește să pună înaintea privirii noastre trăsături noi ale desăvârșirii Sale.

În vizită la farisei

La masa fariseilor, unde Îl întâlnim uneori, El nu pășește în atmosfera intimă a familiei. El Se comportă acolo potrivit cu caracterul celui care L-a invitat, și anume așa cum El S-a prezentat deja în public. El nu este un simplu Oaspete, care are parte de ospitalitatea stăpânului casei, ci El a venit în felul Lui propriu de a fi, și de aceea El poate învăța și mustra. El este totdeauna Lumina și acționează ca lumina. Și așa cum a făcut afară în popor, tot așa face și în casa în care a fost invitat, face cunoscut întunericul (vezi Luca 7.40 și versetele următoare; Luca 12.57 și versetele următoare).

La vameșul Levi

Dar în timp ce El intra mereu în casa fariseilor ca Învățător și condamna starea morală, care era acolo, în locuința vameșului Îl vedem ca Mântuitor. Levi l-a pregătit o masă de sărbătoare în casa sa și a invitat și alți vameși și păcătoși. Și când acesta a provocat – așa după cum era foarte normal – supărare cărturarilor, conducătorilor religioși ai poporului, Domnul S-a revelat ca Mântuitor, spunându-le: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: »Milă voiesc, iar nu jertfă!« Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei dreapți, ci pe cei păcătoși.” (Matei 9.12,13). Cât de simple sunt aceste cuvinte, dar în același timp cât de potrivite și importante! Simon, fariseul, era supărat din cauză că o femeie, care era cunoscută ca păcătoasă, a venit în casa lui și s-a dus la Domnul Isus, în timp ce Levi, vameșul, tocmai a invitat păcătoși, ca să fie oaspeți împreună cu Domnului Isus. Urmare acestui fapt Domnul acționează în casa unuia ca Unul care mustră, în timp ce în casa altuia Se arată în harul mare al unui Mântuitor.

La vameșul Zacheu

Însă noi găsim pe Domnul Isus și la alte persoane la masă. Să-L urmăm spre Ierihon (Luca 19). Zacheu era până în ceasul acela un păcătos foarte „normal”, un om în starea lui naturală, care, așa cum știm, este păcătos și stricat. Dar în momentul acela stătea sub atragerea din partea Tatălui spre Fiul (Ioan 6.44: „Tatăl îl atrage”) și Isus a devenit punctul lui de atracție. El a vrut să-L vadă și, mânat de această dorință arzătoare, și-a creat drum prin mulțime și s-a urcat într-un dud, ca astfel, dacă este posibil, să vadă pe Domnul care trecea pe alături. Domnul S-a uitat spre el în sus și S-a invitat să rămână un moment la el. Aceasta este foarte remarcabil! Isus este în casa vameșului din Ierihon un oaspete nepoftit, care singur S-a invitat.

Primele impulsuri ale vieții spirituale în inima unui păcătos, nevoile trezite prin lucrarea Tatălui, voiau să spună bun venit Domnului Isus în casă. Însă Domnul întâmpină aceste nevoi lăuntrice ale lui Zacheu într-o formă frumoasă și semnificativă și intră în casă într-un caracter care corespundea nevoilor momentului. El voia să înflăcăreze și să consolideze viața nou trezită, care avea dorința „să vadă pe Isus” (Luca 19.3). Aceasta conduce apoi, că nemijlocit

rezultă unele roade bune: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit” (Luca 19.8).

La ucenicii din Emaus

În Emaus întâlnim o altă scenă. Aici nu găsim dorința unui păcătos nemântuit, ci dorința unor ucenici ai Domnului readuși înapoi. Cei doi ucenici au făcut loc necredinței. Ei s-au întors înapoi acasă având impresia tristă, că Isus i-a dezamăgit în așteptările lor. Domnul Isus îi critică de îndată ce El Se alătură de ei pe drum; însă felul Lui de a vorbi este așa de atrăgător, că inimile lor încep să ardă (Luca 24.52) și, când au ajuns la ușa casei lor și El voia să meargă mai departe, L-au constrâns să rămână la ei.

Aici El nu Se invită singur, așa cum a făcut în Ierihon. Cei doi ucenici nu erau în aceeași stare în care se afla Zacheu. Însă de îndată ce ei Îl invită, Domnul intră, ca să stimuleze dorința lor, care i-a determinat să facă acea invitație, da, s-o satisfacă pe deplin. Și așa a avut loc: bucuria inimii lor era așa de mare, că, oricât de mult s-a apropiat noaptea, în aceeași oră s-au reîntors la Ierusalim, ca să povestească fraților lor despre aceste lucruri.

Nu sunt aceste evenimente pline de frumusețe? Odată oaspete al fariseului, apoi oaspete al vameșului și apoi oaspete al ucenicilor: ca oaspete invitat sau neinvitat, Domnul Isus ocupă permanent locul Său în toată desăvârșirea și frumusețea.

La prietenii din Betania

Sunt și alte cazuri, când Domnul Isus stă înaintea ochilor noștri ca și comesean; dar eu mă limitez să prezint numai încă unul. În Betania Îl vedem, așa cum L-am văzut mai înainte, pe terenul intim al familiei. Dacă El ar fi dezaprobat ideea unei familii creștine, atunci nu ar fi putut să fie în Betania. Dar noi Îl vedem acolo, și anume iarăși, ca să descoperim o trăsătură nouă a slavei Lui morale. El este în Betania ca prieten al familiei, în timp ce El găsește în cercul lor ceea ce noi toți prețuim așa de mult și astăzi: un cămin. Cuvintele „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” confirmă suficient aceasta. Dragostea Domnului pentru această familie nu era dragostea unui Mântuitor sau a unui Păstor. Desigur noi știm că El era ambele pentru ei.

Dar aici era mai mult. Era dragostea unui Prieten al familiei. Dar cu toate că El era un Prieten, și anume un Prieten apropiat, care, ori de câte ori dorea, putea găsi o primire cordială sub acest acoperiș ospitalier, niciodată nu s-a amestecat în chestiunile casei. Marta conducea gospodăria, fiind persoana cea mai preocupată din familie, folositoare și importantă la locul ei. Și Isus o lasă acolo unde o găsește. Nu era treaba Lui să schimbe aceste lucruri sau să le reorganizeze. Lazăr putea să ia loc alături de oaspeții săi la masa familiei. Maria putea să se retragă și să se adâncească în împărăția ei sau, dacă vrei, în Împărăția lui Dumnezeu din ea. Și Marta putea să fie preocupată și să îndeplinească obligațiile ei casnice. Isus lasă toate așa cum le-a găsit. El, Cel care nu dorește să intre neinvitat în casa cuiva, când se întoarce la cele două surori și fratele lor, nu vrea să Se amestece în ordinea casei și chestiunile lor. Ce bună-cuviință desăvârșită! Dar când unul din membrii familiei (așa cum aici este Marta) în loc să-și păstreze locul convenit în cercul familiei, își permite în prezența lui Isus să facă remarci

instructive, atunci El trebuie să-Și ia caracterul Lui și Își va lua caracterul Lui înalt, ca să reglementeze în chip divin lucrurile, care, privite din punctul de vedere al casei, nu-L privesc și în care El nu dorește să Se amestece (Luca 10).

Tradus de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(8\)](#)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu